

MALIN STEN

**SREĆNA
NOVA
GODINA**

Preveo sa švedskog
Igor Solunac

■ Laguna ■

Naslov originala

Malin Stehn

ETT GOTT NYTT ÅR

Copyright © Malin Stehn 2021

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno mojim roditeljima

Novogodišnja noć 2018.

Ponedjeljak

Fredrik

U trenutku kad je Nina ušla u spavaću sobu, stajao sam pred ormarom.

„Je l' u ovoj izgledam debelo?“

Bacim pogled ka supruzi.

„Veoma si lepa.“

Pogled mi se vraća ka ormaru i tri kravate koje vise u njemu. Ona studentska, boje nane, naravno otpada. Kravata za sahrane odgovara mom raspoloženju, ali mi ne ide uz košulju. Uzdahnem i uzimam svetloplavu sa srebrnim prugama, božićni poklon od tašte koji mi se činio staromodnim još kad mi ju je poklonila pre pet-šest godina.

„Jedva da si me pogledao.“

Nina se pomerila ispred velikog ogledala. Okreće torzo i ogleda se, nabranog čela.

„Stoji ti savršeno.“

Nina povlači zelenu tkaninu. Pravim joj društvo pred ogledalom i udišem dobro poznati miris. Moja žena već godinama koristi isti parfem, toliko dugo da mu se čak ponekad setim i imena – *Akva di Do*. Ponovo povuče tkaninu, frkne i promrmlja nešto skoro nečujno. Pokušavam da zavežem čvor na kravati, ali ni makac.

„Nosićeš tu istu i ove godine?“

Nina je i dalje okrenuta ka ogledalu, ali je pažnju s haljine preusmerila na svoju kravatu.

„Nemam drugu.“

Dugačkim korakom uputi se ka ormaru, ali odustane čim je videla šta visi na čiviluku.

„Za sledeću godinu bi mogao da kupiš novu.“

Klimam glavom i istovremeno začujem zvonce na vratima.

„To mora da je Jenifer.“ Nina se okrene ka otvorenim vratima. „Hoćeš li, molim te, da joj otvoriš?“

Začuje se buka na gornjem spratu, Smilina stopala tutnje niz stepenice i već sledećeg časa iz predsoblja se čuju dva glasa.

Nina me pogleda.

„Koliko je sati?“

„Pet i dvadeset.“

„Pet i *dvadeset*?“ Ona pojuri ka fiokama i stane da pretura po čarapama. Jedan za drugim, parovi čarapa joj padaju kod stopala. „Dovraga. Zašto uvek zaboravim da kupim čarape?“

Minut kasnije Nina izlazi iz sobe sa nečim crnim u jednoj ruci.

„Kako ide dečacima?“, pita idući ka predsoblju. „Jesu li se obukli?“

„Proveriću kako im ide.“

„Vilgot mora da obuče košulju“, dovikuje Nina iz kupatila. „Visi na stolici.“

Zakopčavam pantalone, stavljam kravatu i ocenjujem rezultat u ogledalu. Zbog kravate izgledam kao pajac. Samo mi još fali crveni nos.

Vilgot i svečana odeća ne idu jedno s drugim. Naš šestogodišnjak bi najradije živeo u trenerci, i ponekad se pitam zbog čega smo toliko uporni u nastojanju da ga doterujemo. Anton je u tom smislu daleko predusretljiviji. Voli da se lepo oblači i ujutru stoji pred ogledalom i uređuje kosu. Posledica srednje škole.

„Lepa košulja“, kažem dok silazimo niz stepenice.

Anton slegne ramenima, ali mi uputi jedan od retkih osmeha.

Zaustavljam se kod kuhinje, posmatram dve devojčice kod radne površine i pokušavam da smirim uznemireno srce. Jennifer nije nikakvo čudovište. Ona je sasvim obična tinejdžerka, drugarica moje ćerke. Morao sam da se nakašljem nekoliko puta pre nego što sam došao do glasa.

„Zdravo.“

Jenifer se ne obazire, izgleda kao da je odlučila da ne čuje. Nastavlja da secka salatu okrenuta leđima ka meni. Tesna odeća pripijena uz telo ostavlja malo prostora mašti i svojski se trudim da mi pogled ne zastane na pogrešnom mestu.

Ipak, u trenutku kad se Smila okrenula, osećam se uhvaćenim na delu. Ona se ozari, utiša zvuk na prenosnom zvučniku i priđe mi.

„Zdravo.“ Čvrsto me zagrlji. „Hvala ti što si mi pomogao da ubedim mamu.“

Kao da sam imao izbora.

Dok grlim sedamnaestogodišnju ćerku, javlja mi se blesava, ali česta pomisao kako bi bilo divno kad bi naša deca mogla da zauvek imaju devet godina. Devetogodišnjaci su savršena bića. Pametni i razumni, ali i dalje gaje nepokolebivu veru kako roditelji mogu sve da reše. Jedno popodne u *Levoj igraonici* dovoljno je da umiri potrebu za uzbuđenjem u životu.

„Znaš šta smo rekli.“ Zakoračim unazad i susretнем se sa ćerkinim pogledom. „Ne puštaj unutra nikog nepozvanog, nikog...“

Smila zapuši uši.

„Znam!“ Opusti ruke kraj tela. „Trubite o tome dve nedelje.“

Puštam je.

„Samo se brinemo za tebe.“

2

Nina

Automobil je na prilazu ispred kuće, a plavo svetlo tri ekrana osvetljava kabinu. Otvaram vrata, spuštam se na suvozačko sedište i stavim kesu s desertom između nogu, kako se činja unutra ne bi prevrnula.

„Uh.“ Pogledam u muža. „Skoro da žalim.“

Fredrik pritisne dugme i motor zabruji.

„Zbog čega?“

„Zabave. Njihove žurke. Jesmo li glupi što dopuštamo da dvadesetoro tinejdžera slave Novu godinu u našoj kući?“

Fredrik uzdahne.

„Biće u redu. Smila i Jenifer će sve srediti.“

Izlazimo u Ulicu Agnesfrid, prolazimo školu i Videdalov trg. Nakon kružnog toka ugledamo devetospratnicu u naselju Vita Heja. Osvetljeni prozori iscrtavaju žuti mozaik iza izrazito zelenog znaka prodavnice.

Probada me između rebara. Zaista ne želim da pokvarim veće brigom zbog devojaka, ali što se više udaljavamo od kuće, nemir se samo pojačava.

Do malopre sam stajala pred vratima. Odjednom je bilo toliko toga što sam želela da kažem ćerki. Koliko su žestoka

pića podmukla, da nikad ne pristaje na nešto što joj se ne čini ispravnim, kako je veoma lepa i da bi svi – u savršenom svetu – trebalo da se oblače kako god žele, ali da providna bluza može poslati neželjenu poruku. I još ponešto.

Naravno, bilo je prekasno sad nuditi savete, a i devojčice znaju ono što je najbitnije: najviše dvadeset osoba, bez droge (ne dolazi u obzir!), samo jabukovača ili pivo. Ormarić s pićem je zaključan, a ključ mi je u novčaniku.

Okrećem se ka Fredriku.

„Smila i Jenifer će možda sve srediti, ali ne znamo ni pola pozvanih. Smila tvrdi kako su samo pozvale drugare iz razreda, mada to može biti bilo ko.“

„Moramo da joj malo verujemo.“

„U Smilu se možemo pouzdati, ali Jenifer...“ Pokušavam da pronađem prave reči. „Jenifer nikad nije imala... granice. Znaš i sâm koliko je bila naporna kao dete. Kakve je gluposti izmišljala, a Smila se povodila za njom.“

„Imaju sedamnaest godina“, ističe Fredrik. „Ne dvanaest.“

Gubim dah. Ova rasprava je besmislena, pogotovo zato što je odluka već doneta.

Mnogo je prilika kad se mladima može zabraniti da održe zabavu bez prisustva roditelja pre nego što napune osamnaest godina. Ipak, moja sumnjičavost prema ovoj žurci zasniva se na jednoj jedinoj činjenici: ne volim Jenifer. Nemam poverenja u nju i ne dopada mi se.

Protivno je mojoj prirodi da to priznam. Radim s decom i dičim se time što umem da pronađem ključ do malih srdaca. Ako ništa drugo, obično umem da postepeno doprem do njih.

Jeniferino srce je za mene uvek ostalo zaključano. Kao mala, bila je divlja, glasna i uvek u središtu pažnje. Kad god su se Jenifer i Smila igrale, brinula sam da će se nešto desiti. Kasnije, kad su postale tinejdžerke, premirala sam od straha, davala Smili jasna uputstva i objašnjavala šta će se dogoditi u slučaju da ih prekrše.

Prijateljstvo dve devojčice bilo je naporan hod po žici. Trudila sam se da sopstvena osećanja ne prenesem na Smilu, jer Jenifer joj je kao sestra. S druge strane, Fredrik je oduvek smatrao da preterujem. U svemu je branio Jenifer.

Lično smatram da je dobro što se devojčice više ne druže tako često. Predlog da zajedno proslave Novu godinu zatekao me je. Neočekivano i neprijatno iznenađenje.

„Važno je da budu slobodne, ali odgovorne“, kaže moj muž kao da mi je pročitao misli.

Slobodne, a odgovorne. Fredrik ponavlja geslo iz rasprava tokom poslednjih nedelja, a ja moram da se ugrizem za jezik kako ne bih ponavljala zamerke koje sam u tim prilikama iznosila.

Bilo mi je očigledno da nije nepokolebljivo oduševljen zbog žurke, ali je sve vreme tvrdio kako je mnogo bolje da je održe kod nas u naselju nego da „trčkaju unaokolo po gradu“.

Prihvatila sam taj izgovor. Poteškoća je u tome što ionako nećemo imati nikakvog nadzora. Bićemo na drugoj proslavi na drugom kraju grada, a pošto smo se upustili u čitavu priču, mogu da smislim hiljadu i jedan razlog da nešto pođe po zlu na novogodišnjoj proslavi s Jenifer Viksel. Čak i ako se održava u našem naselju.

Okrenem se i bacim pogled preko ramena. Dva para očiju usredsređeno pilje u osvetljene ekrane s belom plastikom u ušima. Odustajem od pokušaja da razgovaram i ponovo se okrećem napred. Na auto-putu je gužva, većina se zaputila na novogodišnje proslave. Pokušavam da ne razmišljam o zabavi koju devojke priređuju, teram se da mislim na naše slavlje i proslavu na koju ćemo uskoro stići.

Nadam se da će mus biti dovoljan. Treba ga poslužiti s marakujom i ovsenim keksićima. Isprva sam, iz detinjastog inata, nameravala da kupim gotove keksiće u samoposluzi. Međutim, u poslednjem trenutku sam se pokajala i napravila svoje. Doći u goste kod Lole i Maksa s kupljenim keksom na novogodišnju proslavu bilo bi jednako društvenom samoubistvu. Pogledam

u muža. Donedavno bih podelila razmišljanja s njim. Našalili bismo se na račun savršenog doma naših prijatelja i rusvaja kod nas, a Fredrik bi me utešio. Rekao bi da se, kao prvo, Lola i Maks staraju jedino o Jenifer, a kao drugo, pospremanje i priprema hrane su Loline najveće zanimacije.

Obožavali smo da ćaskamo o dobrim i lošim stranama prijatelja, a uviđam da je u mnogo čemu to služilo jedino da nas podseti na sopstveno preimućstvo. Ranije bismo zaključili kako je naš način života najbolji.

Međutim, u poslednje vreme razgovor je zamro. Nikad ne razgovaramo o prijateljima, o sebi ili uopšte o bilo čemu. Jedino o čemu se dogovaramo je porodična logistika, ono što ima veze s decom. Nedostaju mi naši razgovori, nedostajemo mi *mi*.

Trebalo bi da je moguće okriviti malu decu. Međutim, Vilgot je jesenas krenuo u predškolsko i prilično je nezavisan. Anton ide u sedmi razred, a Smila uskoro puni osamnaest godina. Mislim da se doba male dece završilo.

„Jesmo li stigli?“

Prstić me grebe po kaputu i ja se okrenem.

„Uskoro. Ne prepoznaješ gde smo?“

„Jok.“ Vilgotove zlatnožute loknice poskakuju dok tresu glavom. „Mrkli je mrak.“

„Vidiš tamo gde je malo svetlije?“, pokazujem. „To je Klags-hamn.“

Izgleda da je time zadovoljan i vraća se ajpedu.

Zagledam se kroz prozor, posmatrajući kako ravnice proleću. Livade su oivičene golim vrbama, nagnutim u suprotnom pravcu od mora. Izmaglica visi iznad blatnjavog polja i teško je reći gde nebo počinje, a gde se završava. Zima u okrugu Skone.

„Prokleta vreme.“ Fredrik upali svetla za maglu, ali ih onda ponovo isključi jer nema svrhe. „Većeras svakako nećemo videti vatromet.“

„Moraš li da budeš tako turoban?“

„Turoban? Samo kažem kako jeste.“

„Zar nisu zabranili rakete?“, začuje se isprekidani glas sa zadnjeg sedišta.

„Rakete na štapu su zabranjene“, odgovara Fredrik, istovremeno skrenuvši ka gradu. „Ali ne i vatromet.“ Pogleda ka meni. „Kladim se da je Maks uzeo najžešći vatromet koji je moguće nabaviti.“

Maks voli da se duvka i Fredriku to uvek teško pada. Moj muž smatra da je sve što Maks radi usmereno na to da okolini pokaže kako ima novca. Možda u tome ima i istine, ali meni se čini kako Maks voli da radi blesave stvari. Hoće da se prikaže kao otkaćen drugar kod kojeg se uvek nešto zanimljivo zbiva.

Inače vodi uspešnu agenciju za nekretnine u centru Malmea, posao koji je pokrenuo još njegov otac. Maks Viksel u životu nije pročitao knjigu, ali ima njih za poslovanje i do krajnjih granica je okrenut ostvarivanju ciljeva. Lola priča kako on neprekidno radi i to mu se isplatilo.

Maks vozi nove automobile, pije stari viski i nosi skupe ručne satove. Iako Fredrik preda mnom tvrdi kako mu takvi znaci položaja u društvu nisu važni, očigledno oseća potrebu da se dokazuje pred Maksom. Najčešće tako što se predstavlja na sasvim suprotan način. Ponekad zablista znanjem u onim oblastima gde Maks *želi* da zvuči načitano (viski), a zapravo nema bogzna čime da doprinese.

Za razliku od Fredrika, mogu da se nasmejem Maksu kad zalíči na hvalisavca ili se preobrazi u Gospodina Sveznalicu. A pošto Fredrik, za razliku od mene, ume da se smeje Lolinom domaćem hlebu, izađe nam na isto. Ne mogu da se ne poredim sa zgodnom, vitkom prijateljicom domaćicom, iako znam da me to uvek oneraspoloži.

Parkiramo se nešto dalje niz put, jer auto-park porodice Viksel zauzima sva mesta na pretrpanom prilazu. Gomila baklji gori ispred velike bele kuće, a kroz prozor dnevne sobe s božanstvenim pogledom naziru se ljudi sa čašama šampanjca u ruci. Spazim Malenu kako zabacuje glavu unazad u jednom od

čuvenih napada smeha i prvi put posle dugo vremena obuzima me praznično raspoloženje.

Možda ovo večer i nije bilo tako glupa zamisao. Proslavićemo Novu godinu s dobrim prijateljima. Dečaci su s nama, a Smila, pa, ona je skoro odrasla. Moram već jednom da presečem pupčanu vrpцу.

„Oprosti.“

Stavljam šaku na Fredrikovu butinu.

On me pogleda.

„Za šta?“

„Eh, zato što sam nepravedno rekla da si turoban. U pravu si. Vreme je odvratno.“

Osmehnuo se, ali nije razvukao usne do očiju.

„Na to sam već zaboravio.“

3

Fredrik

Za šest sati će biti gotovo. U stvari, ne, za sedam. Sigurno nećemo krenuti kući odmah pošto otkuca ponoć, ali za najviše sedam sati ponovo ću proći ovim prilazom, samo u suprotnom smeru. Ako malo bolje razmislim, sedam sati će brzo proći. To čak nije ni ceo radni dan. Preguraću to.

Za sedam sati baklje će dogoreti. Izneću usnulog Vilgota u naručju, a taksi će me čekati na ulici.

Čekaj malo. Ubrzavam korak.

„Jesi li zakazala taksi?“

Nina zastane i okrene se. Svečana frizura, šljokice na kapcima.

„Pa to je trebalo *ti* da uradiš.“

Prokletstvo! Kako sam mogao da zaboravim kad jedino želim da što pre odem odavde?

Nina zuri u mene.

„Nemoj mi reći da si *zaboravio*?“

„Rešiće se. Srediću to.“

„A *kako* to nameravaš da središ?“ Nina me posmatra uzdignutih obrva. „Mora da se zakaže nedelju dana unapred. Najmanje.“

„Kažem da ću srediti.“

Nešto ozbiljno ne valja s mojim mozgom. Počeo sam da zaboravljam i važne stvari. To uopšte ne liči na mene i prestravljuje me nasmrt. Je l' ovo možda početak alchajmera?

Nina uzdahne.

„Pa, nemam nameru da usred noći vučem dvoje premorene dece na autobus. Čisto da znaš.“

Napućila je usne, a Anton nas posmatra.

„Hoćemo li onda da prespavamo ovde?“

„Ne“, kaže Nina odlučno. „Idemo kući.“ Oštro me pogleda. „Tata će to da sredi.“

Ulazna vrata se širom otvaraju i pred nama stoji Lola oza-rena širokim osmehom. U naručju drži Šanel, njihovu pudlicu, koja u čast večerašnje proslave posred glave nosi veliku sjajkavu mašnicu kao kićanku.

„Zdravo, dobro došli!“ Lolina odeća podseća me na Jenifer – crna i oskudna. „Uđite, uđite.“ Domaćica se povuče unazad, a mi krenemo za njom. „Jao, momci, al' ste porasli. Antone, još malo pa ćeš biti visok kao tata. A tek Vilgot! Kakav mali slatkiš!“

Lola spusti Šanel na pod i redom nas izgrli. Nina, koja joj je predala raskošan buket cveća u celofanu, dobija naročito dug zagrljaj.

„Konačno da se vidimo.“ Lola popusti stisak, ali zadrži ruku na Nininom ramenu. „Vreme nenormalno leti. Kad smo se poslednji put videli? Je l' moguće da je bilo za Ivanjsku noć?“

Znam da je tako, ali ne želim da odgovorim na pitanje. Nina se odmah usprotivi i kaže kako smo se *sigurno* videli u međuvremenu, i dok se njih dve preračunavaju, okačim Vilgotovu jaknu. On i dalje stoji pored cipelnika, odjednom postišen pred novim i novim-starim licima.

Brišem cipele o otirač.

„Je l' u redu da se ne izuvam?“

„Naravno“, nasmeje se Lola. „Nije ti štos – na proslavu bos!“

Pitam se je li to smislila na licu mesta ili se radi o opštepoznatoj i prihvaćenoj izreci. Glupavoj, kako god da okreneš.

Nina zameni čizme cipelama s visokim potpeticama i potera Vilgota i Antona u dnevnu sobu.

„Hajde“, nutka Vilgota, koji se nećka. „Lola vam je sigurno spremila pomfrit i sokiće.“

Upalilo je. Našem najmlađem detetu se istog časa upalio radar za grickalice.

Divim se supruginoj sposobnosti da izađe na kraj s malom decom. Rođena je za vaspitačicu za predškolsko, obožava svoj posao i znam da je veoma cene i deca i odrasli i saradnici.

„Fred!“ Maks me snažno potapše po leđima. „Kako ide?“

Niko me osim Maksa ne zove Fredi.

„Fino, a kod tebe?“

„Nego šta. Sjajno! Jesi dobio piće? Šampanjac je ovde.“ Pruža dugačku ruku i posegne za čašom šampanjca. „Izvoli.“

Naravno, dom perinjon. Nema škrtarenja na kvalitetu, da ljudi slučajno ne pomisle kako posao ne ide dobro.

„Hvala.“ Podignem čašu ka njemu. „Još jedno novogodišnje večer.“

„A mi smo sve mlađi.“ Maks se nagne ka meni i snizi glas. „Jesi li video novog Maleninog momka?“

Pogledom preletim preko sobe, ali ne vidim ni Malenu niti nekoga ko bi mogao biti njen kavaljer. Nina pomaže Vilgotu da sipa koka-kolu u manju čašu, a ispred njih stoje dva para koji su bili ovde i kad smo prošli put slavili Novu godinu. Oba para su Maksovi i Lolini susedi i sećam se da sam sedeo s jednom od žena za stolom, ali nažalost ne mogu da se setim s kojom. I ove godine izgledaju gotovo istovetno: plave lokne, crne haljine, crne štikle.

Njihove muževe pak i te kako razlikujem. Jens Stenman je širok skoro koliko i dugačak, a Magnus Jeranson suv kao haringa. Zajedno podsećaju na Stanlija i Olija.

„Malenin momak je musliman“, prošapće Maks gledajući me s očekivanjem.

Dobro poznajem Maksa Viksela i znam šta očekuje. Iskreno rečeno, probudio mi je zanimanje u vezi s Maleninim dečkom, ali dati oduška takvim mislima samo bi utvrdilo Maksa u njegovom već prilično jednostranom pogledu na svet.

„Pa? Većina mojih učenika su muslimani.“

„Znam, znam. Ali s *Malenom*, ovde, u našoj kući. Mislim, ko bi pomislio da će proslavljati Novu godinu sa...“

„Je l' pobožan?“, prekinuo sam ga.

Maks se namršti.

„Kako to misliš? Musliman je.“

„Da, ali da li *upražnjava* veru? Ide u džamiju? Svakodnevno se moli? Je l' pije alkohol?“

„Nemam pojma“, slegnu Maks ramenima. „To ćeš morati njega da pitaš.“

Baš u tom času pojavila se Malena u dnevnoj sobi s tamnokosim muškarcem. Ne znam šta sam očekivao, ali čovek deluje kao sasvim običan sredovečan tip na novogodišnjoj proslavi. Odelo, košulja i kravata.

„Fredrik!“, Malena krenu ka nama. „Baš lepo što si ovde.“ Snažno me je zagrlila, a onda se okrenula ka novoj ljubavi. „Ovo je Adem.“

Rukovali smo se, a Maks je otišao da švrlja unaokolo.

„Malena me uporno predstavlja kao Adema“, reče tamnokosi muškarac otegnutim naglaskom iz Malmea. „Zovi me Adi. Tako me svi zovu.“

„Ja sam Fredrik, drago mi je. Ono je moja supruga Nina, u zelenoj haljini.“

Moja supruga se udaljila od bifea i stajala s dva bračna para iz susedstva. Smejala se i nazdravljala s njima.

Okrenuli smo se ka grupici i osetio sam kao da ih posmatram očima pridošlice. Učinilo mi se kao da Ninu vidim prvi

put i pogodilo me je koliko je lepa. Oči boje ćilibara, prirodno izvijene obrve, tamnopusi kapci. Volim je – taj me je uvid gotovo iznenadio – i volim da slušam njen zvonki smeh. Kad sam ga poslednji put čuo?

„Znači, Nina i Lola su moje stare školske drugarice“, objasnila je Malena Adiju.

Osmehnuo se.

„Tvoje saučesnice, koliko sam shvatio.“

„E baš tako.“ Malena ga zaljubljeno pogleda. „Kao tinejdžerke bile smo prilično opasne.“ Okrenula se ka meni. „A sad su Jenifer i Smila preuzele štafetu, ako sam dobro obaveštena. Nadam se da ste zaključali ormarić s pićem.“

„Koliko im je godina?“, upita Adi.

„Sedamnaest. Smila će u februaru postati punoletna“, odvratih.

„Najlepše životno doba“, reče Adi uz osmeh.

„A je li?“ Malena je glumila uvređenost. „Mislila sam da ti je najlepše doba sad jer si upoznao mene.“

Adi je poljubi u obraz.

„Naravno da jeste. Najlepše doba je sad.“

Lola

Nina stoji na ulazu u kuhinju. U jednoj ruci drži čašu sa šampanjcem, a u drugoj nekoliko zrna masnog kikirikija. Haljina boje graška je grli i večeras izgleda neobično sveže. Sveže, ali predebelo. Nini je oduvek nedostajala snaga volje. Čudo jedno kako ne može da se obuzda. Bila je tako prokleta zgodna s deset kilograma manje.

„Je l' ti treba pomoć?“

„Hvala, ne treba. Malena je iznela predjelo, već je posluženo. Sve je u najboljem redu.“

Nina stavlja zrno kikirikija u usta, prilazi mi korak bliže i stiša glas.

„Jesi li razgovarala s novom zvezdom? Zove se Adi, zar ne?“

„Samo smo se pozdravili, ali deluje prijatno.“

„I zgodno“, dodaje Nina sa smeškom.

Otvaram slavinu i krpu za sudove kvasim vrućom vodom.

„Obično jesu. Mislim, zgodni.“

„Nadajmo se da će ovog puta potrajati.“ Moja prijateljica lagano uzdahne. „Barem zbog Tea.“

„Vala baš.“ Iscedim krpu i krenem da trljam nekoliko smeđih mrlja koje već izgledaju kao da ih je upila bela mermerna

ploča. „Kad smo već kod toga, jesu li Teo i Anton na spratu? Oni čuvaju Vilgota, zar ne?“

„Upravo sam bila tamo.“ Nina baci pogled ka tavanici. „Teo i Anton igraju video-igre, a Vilgot ih gleda. Izgleda da je zasad prilično zadovoljan time.“ Pijucka šampanjac i zagleda po kuhinji. „Kako su ti lepe ove šarene pločice. Unele su život u prostoriju.“

„Znam, obožavam ih! Ručni rad, uvezene su iz Maroka.“

Nina kažiprstom prati šaru.

„Zvuči skupo.“

„Naručili smo ih preko firme, pa nismo morali da platimo porez“, kažem i istog časa se razljutim na sebe.

Zašto stojim ovde i branim se? Nemam želju da pričam o novcu. Uvek završimo na toj temi i ne znam da li se radi o Nininoj radoznalosti ili ljubomori. Njoj i Fredriku sigurno nije lako s dve učiteljske plate i troje dece, ali to je njihov izbor. Niko ih nije terao da biraju slabo plaćene poslove. Fredrik je čak napustio mesto inženjera kad je Smila bila mala jer je želeo da radi nešto *smislenije*. To mi je potpuno neshvatljivo. Kako čovek može da odustane od pola svoje plate? Trebalo je da ga Nina zaustavi.

Pogledala sam je i dodala: „Maks je smatrao čitavu zamisao nepotrebnom. Stare pločice smo imali tek tri godine. Ali uspela sam da ga nagovorim.“

Nina se osmehne.

„Ti si obično vešta u tome.“

„Svako ima svoj dar.“

Ispiram tanjir i stavljam ga u mašinu za pranje sudova, ali mi ni na pamet ne pada da otkrijem kako sam morala da plaćem zbog tih pločica. Ne zbog cene – troškovi Maksu retko predstavljaju poteškoću. Više se radilo o tome što nije razumeo *zašto*. Međutim, bilo mi je lakše da se stisnem i pustim koju suzu nego da objašnjavam kako su naše stare pločice izašle iz mode i da ja, koja se bavim unutrašnjim uređenjem prostora, moram da budem u toku.

„A tvoji darovi su brojni.“ Nina otpije još jedan gutljaj šampanjca i nasloni se na radnu površinu. „Kako ide blog?“

Čini se da niko ne razume koliko je zahtevno osmisliti teme, fotografisati, okačiti slike, pisati i prepravljati. Mislim da na tom prokletom blogu provodim petnaest sati nedeljno, a opet skoro da nema čitalaca. Sigurna sam da će moj blog biti sjajan izlog za prodavnicu i kupovinu preko interneta, jedino je važno da ga bolje predstavim.

Nina ne čeka na odgovor.

„Fotografije su ti baš profesionalne. Bacila sam pogled nekoliko puta.“

„Slobodno podeli moje objave na *Fejsbuku*. Kupci su uglavnom žene naših godina i starije, a mi još uvek povremeno visimo na mreži. Za razliku od dece.“

„Kad smo već kod dece...“ Nina se namršti. „Ima li vesti od Jenifer?“

„Ništa, ali to bi trebalo da bude dobar znak.“

Nina klima glavom, ali ne izgleda uvereno, šetka se ispred kuhinjskog stola.

„Fredrik i ja se nismo skroz usaglasili.“

„U vezi sa čim?“

Brišem ruke i obesim peškir.

„Da li je trebalo da pustimo dvadesetak tinejdžera u kuću ili ne. Između ostalog.“

Znači, vreme je da se i to spomene. U poslednjih mesec dana tri puta smo preko telefona raspravljale o devojačkoj zabavi, ali uglavnom smo pričale o alkoholu i drogama. Nina nijednom nije spomenula da *mesto žurke* predstavlja ikakvu poteškoću.

„Da, pa...“ Osmehnula se i odmahнула. „Sad sam na sve pristala, tako da šta je, tu je... Ali ono, znaš. Još uvek se osećam pomalo nelagodno.“

Trudim se da ne uzdahnem. Nina je stručnjak za brigu. Uglavnom svuda vidi poteškoće, često pre nego što se i pojave.

Skoro uvek se brine zbog Smile. Smila ovo, Smila ono. Jedna devojka, nije lako imati brižnu majku poput Nine.

Čovek mora da veruje deci, pogotovo kad stignu u tinejdžerske godine. Isto tako, mora im dopustiti da prave greške. Ako im neprekidno utireš put, kako će se snaći kasnije u životu?

„A tu ste se zavukle i ogovarate.“

Malena ulazi, plešući uz melodije *Abine* pesme *Happy New Year*, koja nastavlja da teče u pozadini. Haljina sa šljokicama je možda malo preterana, ali joj lepo stoji.

„Smem li da vam se pridružim?“, upita.

„Naravno.“ Odmahnem glavom ka Nini. „Možeš da počneš tako što ćeš prijateljicu da dovedeš u red.“

Malena trlja bradu i pretvara se da pomno proučava Ninu od glave do pete.

„Da vidimo...“ Pušta bradu i podiže kažiprst u vazduh.

„Moja iscrpna procena govori mi da se brineš zbog toga u kakvu će se zabavu Smila i Jenifer večeras upustiti. Jesam li u pravu ili sam u pravu?“

Ne mogu da se suzdržim i prsnem u smeh. Malena i ja smo po tome uvek bile slične. Delimo mišljenje da nema razloga za bilo kakvu brigu unapred. To je tako nepotrebno, a i dosadno. Da nije nas dve, Nina bi se dosad verovatno nasmrt zabrinula. U svakom slučaju, imala bi mnogo tužniji život.

„Ali zašto?“ Nina me smrkuto pogleda. „Nije valjda čudo da se čovek malo zabrine. Dobro, Smila je već bila na žurkama, ali ovo je prvi put da su kod nas kući i...“

„Eh, sad“, kaže Malena i uhvati Ninu za mišicu. „Sve će proteći u redu kao i dosad. Uskoro će biti punoletne. Sem toga, seti se nas u tom uzrastu, šta smo mi tad radile.“

Nina se namršti.

„Upravo to i radim.“

Malena prsne u smeh i ja joj se pridružim. Na kraju je čak i Nina morala da se nasmeje. Ipak, ubrzo se uozbiljila.

„Uzged, kako je Teo?“

Malena je zbunjeno pogleda.

„Teo?“

„Da.“ Nina je pocrvenela. „Znači, Anton je spomenuo nešto o tome kako je Teo prošao kao bos po trnju. Nisam baš shvatila o čemu se radi, ali...“

„Ah, to.“ Malena odmahne rukom. „Bilo je malo teško je-senas, oko selidbe. Novo odeljenje i dosta novih ljudi. Znaš kakav je Teo.“ Široko se osmehnula. „Nego, da ne kvarimo raspoloženje. Ajde da nazdravimo sa ostalima.“

Nina je na ivici da pukne kad nas Malena uhvati podruku i povuče u dnevnu sobu.

„Moraš prestati da se brineš za devojke, Nina!“, uzvikne Malena kako bi nadjačala muziku i sve jaču galamu. „Imaj poverenja. Ako se ne javljaju, sve je u redu.“

5

Fredrik

„I znaš šta sam rekao?“ , oteže Stenman. „E pa, rekao sam da za taj iznos ne možeš dobiti ni gumenjak.“

Tip je već prešao granicu pristojnog pijanstva. Zacrveneo se u licu i smeje se tako silovito da mu se košulja povlači preko stomaka koji poskakuje. Bar deset minuta mi priča kako je prošao kad je letos nameravao da proda jedrilicu, a mene hvata grč u vilici.

Nemam ama baš ništa protiv čamaca, i moj tata je imao stari motorni čamac koji je stajao u Gotšeru i leti smo se često vozicali. Smeta mi Jens Stenman. Kao i većina Maksovih poznanika, on je samozadovoljni hvalisavac. *Znam* da je jedini razlog što Jens čavrlja o čamcu taj što želi da mi kaže za koliko ga je prodao. I nije me briga.

„Da, nitkovi“, kaže Magnus Jeranson. „Ljudi ovih dana nemaju pojma. Misle da se mogu cenjkati oko svega.“

Stenman klimne glavom.

„Kad ja hoću nešto da prodam...“ Zatetura se, ali uspe da se uhvati za ploču stola. „Ako taj što me zove ne govori švedski, odmah spustim slušalicu. Mislim, oni su iz primitivnijih kultura. To su mesta na kojima se sve vreme ide po pijacama i cenka.“

„Upravo tako.“ Magnus se zažario i naginje se napred. „Jedan savet. Kad sam prodavao arkonu 465, unajmio sam brokera. Bilo je sjajno što nisam morao da se petljam sa svim tim. Ugledni brokeri imaju kontakte širom Evrope, a mogu i da izvuku dobru cenu, pa ti se isplati.“

Podižem čašu.

„Idem da dospem piće.“

Stopala mi klize preko hrastovog parketa obojenog u crno i mekih tepiha, što dalje od kluba za obostrano divljenje. Kad se muškarci okupe, ima nečeg od čega podilazi jeza. Devet puta od deset nemaš vremena ni da se pozdraviš, a petlovi već podignu kreste. Odmah kreće priča o poslovima, automobilima, čamcima i novcu.

U uglu sobe zatičem Ninu, Malenu i plavuše koje su udate za Jensa i Magnusa. Čuju se salve smeha i ja zaobilazim društvance jer imam osećaj da ću svojim prisustvom pokvariti dobro raspoloženje.

Lola juri tamo-vamo između soba.

„Je l' ti nešto treba?“

„Ama baš ništa.“ Osmehuje se, ali ne zastaje. „Uzmi još šampanjca i opusti se, Fredrik.“

Ne mogu da se opustim. Svrbi me ispod okovratnika košulje, mora da je ostala neka etiketa. Izlazim u hodnik, otvaram ulazna vrata i zastajem na stepenicama. Hladni decembarski vazduh podseća me da ćemo uskoro otići odavde, još svega nekoliko sati.

Diši, Fredrik. Diši.

Vraćam se unutra, spuštam čašu na komodu pored ogledala i odšunjam se na sprat.

Teo i Anton sede na trosedu. Veštīm rukama barataju upravljajcima. Vilgot sedi dvadesetak centimetara od televizora, uživljava se u svaki korak na krivudavoj stazi video-igre. Nasred okruglog staklenog stola nalazi se netaknuta zdela sa čipsom.

„Zdravo, momci.“ Sedam pored Antona. „Kako ide?“

„Ekstra.“ Anton ne skreće pogled ni na tren. „Uskoro ću pobediti.“

„Samo ti sanjaj“, promrmlja Teo.

Dok se buka u prizemlju pojačava, zavalim se i pratim trku automobila. Kad bih samo mogao da celo veče ostanem ovde. Međutim, čim sam podigao pogled, gledam pravo u Jeniferinu sobu i istog časa zažalim.

Teo suzdržano psuje dok mu auto klizi niz ponor. Antonu se vijore crno-bele kockaste zastave.

„Zasluzeno!“, uzvikne, a ja se okrenem prema Teu.

„Postaraj se da ga pobediš sledeći put, inače će da se osili.“

Teo mi se na brzinu osmehne dok Vilgot uzima Antonov upravljač. Anton se opire, ali Teo mu odmah preda svoj.

„Jedan krug“, gundā Anton mlađem bratu. „Samo jedan, razumeš?“

Teo je uvek bio ljubazan prema Vilgotu i dopuštao mu da učestvuje uprkos Antonovom protivljenju. To je verovatno delom zbog toga što Teo nema braće i sestara s kojima bi se kaćio. Uz to, dobar je dećko. Oćigledno mu je teško s vršnjacima i možda zato novogodišnju noć provodi s dva klinca. Iako je Anton samo dve godine mlađi, razlika između trinaest i petnaest je kao večnost.

Teo pokazuje Vilgotu kako da igra. Glas mu je blag, a oći delimice skrivene smeđim šiškama.

Odjednom to više nije Teo, već Simon. Trepnem nekoliko puta kako bih vratio Tea, istovremeno shvatajući da ima godina taćno koliko i Simon kad je umro.

I moj mlađi brat je bio sramežljiv i tih momak.

„Kako ti ide ovako?“

Moram da se potrudim kako mi glas ne bi zadrhtao.

„Ovako?“

Teo pruži ruku preko stola da uzme ćips.

„Promenio si školu, zar ne? Je l' ti lepo u Tigelšeu?“

On slegne ramenima.

„Ajde, tata.“ Anton me mune u bok. „Nova godina je i sad se igramo. Je l' baš moraš da budeš ovde?“

„Opušteno“, kažem i ustanem. „Idem sad.“

Otvorena vrata su poput magneta, a pogled mi luta. Ne mogu da ga zaustavim.

Preko uzglavlja leži beli čipkasti grudnjak. Izgleda kao da je bačen na brzinu, na putu do kupatila. A opet, možda je namerno tako ostavljen.

Progutam knedlu i požurim niz stepenice.

6

Nina

„E pa, mislim da je vreme za zajedničku zdravicu!“

Ivanka ustaje sa stolice i maše čašom vina.

Ni sama nisam potpuno trezna, ali zaostajem u odnosu na Ivanku Stenman. Kapci su joj gotovo spuštjeni, a jarkocrveni ruž razmazao se po prednjim zubima.

„Dobar predlog.“ I Maks ustaje. „Usput, zar ne bi trebalo da prvo zapevamo?“

„Nego šta.“ Magnus Jeranson drekne tako glasno da će mi desna bubna opna prsnuti. „Ajde, Anka. Neku što nevaljaliju.“

Ivanka se zakikoće i pogladi kratku haljinu. „*Ne znam* nevaljale pesme.“

„Ajde, Ankice! Kreni!“ , uzvikne Magnus.

Jens Stenman se pridruži navijanju i pritom lupka o ploču stola.

„Juhu!“ Napeti glas prekida usklrike. „Setite se da su i deca s nama.“

U sobi na trenutak nastane potpuni muk i svi se okrenu u pravcu glasa.

On pripada mom mužu. Pokušavam da mu privučem pogled, ali Fredrik bulji pravo u Maksa i Ivanku i izgleda kao da bi ih najradije ucmekao. Šta mu je odjednom?

„Imam predlog.“ Moj sused za stolom prekida tišinu. „Mogao bih da vam otpevam jednu stvarno nevaljalu pesmu. Na arapskom.“

„Ma ne.“ Munem Adija laktom. „To je varanje. Kako uopšte da znamo da je nevaljala pesma?“

On se široko osmehne i ustane sa stolice.

„Moraćete da mi verujete.“

Sa čašom za vino u jednoj ruci, dok drugom taktira, Adi je zapevao. Pljeskam, Lisen se pridružuje, a Ivanka se upušta u nešto što bi verovatno trebalo da predstavlja trbušni ples. Nije prošlo mnogo pre nego što su svi ustali ispred stolica, zaplesali domaći trbušni ples ili pljeskali u ritmu. Svi osim Antona, Tea i Vilgota, koji su se odvojili od video-igre kako bi večerali. Naravno, ni Fredrik ne učestvuje.

„Dakle, ove slike će ući u istoriju!“, viče Lola i snima telefonom sve u šesnaest.

Ivanka, željna poziranja pred kamerom, pleše toliko žustro da se na kraju prevrne.

„Ma živeli“, kaže Maks, povukavši je da ustane.

Sednem, ubrusom obrišem suze radosnice i otpijem gutljaj belog vina. Savršenog je ukusa. Ni previše kiselo, ni preslatko, a odlično ohlađeno.

„Mama“, progura se Vilgot između mene i Magnusa. „Je l' mogu sad da idem?“

Okrenem glavu da mu potvrdno klimnem i sve mi se zaljula. Ups. Koliko sam čaša šampanjca zapravo popila pre jela? Ne umem ni da izbrojim. Trebalo bi da pojedem još nešto.

„Naravno da možeš.“

Pokušala sam da potapšem Vilgota po obrazu, ali se on izmakne i ponovo se okrenem Adiju.

„Vino je odlično, kao i posluženje.“ Smotala sam malu pirošku i primakla stolicu mom susedu. „O čemu se radilo? Mislim, u pesmi koju si otpevao.“

„Ne mogu da ti kažem.“ Adijeve tamne oči svetlucaju. „Nije to za tvoje nevine uši.“

„Nevine?“, štućnem. „Izvini, uvek me uhvati kad pijem.“

„To je bila uspavanka.“

„Šta?“ U meni žubori smeh. „Ozbiljno?“

Adi klimne glavom i uzme nekoliko maslina s tanjira.

„E sad ti meni možeš reći nešto o Maleni.“ Stavlja maslinu u usta i naginje se. „Daj mi nešto sočno.“

„Izbor je bogat.“ Okrenem se u stranu. „Malena! Tvoj momak bi da mu otkrijem tvoje grehe iz mladosti.“

Ona prekine razgovor s Lisen.

„Na šta misliš? Moja prošlost je besprekorna.“

Svi se slatko nasmeju, dok prostoriiju ispunjava bučni glas Jensa Stenmana.

„Živeli!“ Stenman je ustao i mlatarao po vazduhu dok nije pronašao čašu s vinom, pa nastavio: „Za našu lepu domaćicu i ovaj doček.“

Fredrik

Zapanjujuće je kako ljudi mogu da tako dugo mirno sede na istom mestu, ne pričaju ama baš ni o čemu, a opet izgledaju kao da se zabavljaju. Osvrćem se oko velikog stola u trpezariji i – osim sebe – ne mogu da pronađem nijednu osobu koja izgleda kao da se dosađuje.

S obzirom na pridošlicu u društvu, Maks je iskoristio priliku da iz naftalina izvuče stare dogodovštine iz mladosti. Priče sa svakim prepričavanjem postaju sve uzbudljivije, a s obzirom na to da se s Maksom Vikselom družim više od dvadeset godina, sad već podsećaju na klasične sage o drevnim junacima.

Niko za stolom ne kaže kako su ih se već naslušali. Umesto toga, prihvataju igru i naglas se smeju u pravom trenutku. Adi se takođe zdušno smeje iz pristojnosti. Ili mu je zaista zabavno.

Nina sedi pored Malenine nove ljubavi za stolom i izgleda da im je zabavno. Čim Maks između priča napravi predah, njih dvoje se nagnu jedno prema drugom i ćučore, a koliko mogu da procenim, vode strogo poverljive razgovore. Primetno je da je Nina dosta popila, pokreti ruku su joj užurbaniji, a smeh vatreniji.

Osećam se izostavljeno. I vrlo sam svestan o čemu se radi: svi piju alkohol. Svi osim mene.